

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Кж 1-310/17
Дана: 27.03.2017. године
Нови Сад

У ИМЕ НАРОДА

Апелациони суд у Новом Саду, у већу састављеном од судија: Драгољуба Вујасиновића, председника већа, Зденке Стакић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са записничарком Татјаном Сомборски, у кривичном предмету против оптужених **АА** из ..., **ББ**, коме се суди у одсуству и **ВВ**, коме се суди у одсуству, због продуженог кривичног дела тешке крађе у саизвршилаштву из члана 204 став 1 тачка 1 у вези члана 33 и члана 61 Кривичног законика, одлучујући о жалбама браниоца оптуженог **АА**, адвоката Дивнић Слободана из Инђије, браниоца оптуженог **ББ**, адвоката Аћимовић Славка из Инђије и браниоца оптуженог **ВВ**, адвоката Јутић Драгане из Инђије, изјављеним против пресуде Основног суда у Старој Пазови – Судска јединица у Инђији К-71/16 од 24.01.2017. године, у седници већа одржаној 27.03.2017. године, једногласно је донео :

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе бранилаца оптужених **АА**, **ББ** и **ВВ**, па се пресуда Основног суда у Старој Пазови-Судска јединица у Инђији К-71/16 од 24.01.2017. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови – Судска јединица у Инђији К-71/16 од 24.01.2017. године, оптужени **АА**, **ББ** и **ВВ** су оглашени кривима због продуженог кривичног дела тешке крађе у саизвршилаштву из члана 204 став 1 тачка 1 у вези члана 33 и члана 61 Кривичног законика (КЗ), па је оптужени **АА** осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 2 (два) месеца, у коју казну му је сходно одредби члана 63 став 1 КЗ урачунато време проведено у притвору почев од 08.06.2007. године па до 06.07.2007. године, оптужени **ББ** је осуђен на казну затвора у трајању од 10 (десет) месеци, у коју казну му је сходно одредби члана 63 став 1 КЗ урачунато време проведено у притвору почев од 26.07.2011. године па до 24.08.2011. године а оптужени **ВВ** је осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, у коју казну му је сходно одредби члана 63 став 1 КЗ урачунато време проведено у притвору почев од 09.07.2007. године па до 13.07.2007. године.

На основу одредбе члана 258 став 1 и став 4 Законика о кривичном поступку (ЗКП) оштећеном ГГ из ... је досуђен имовинскоправни захтев у износу од 32.471,47 динара па су оптужени обавезани да оштећеном тај износ плате у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, оштећеном ДД из ... је досуђен имовинскоправни захтев у износу од 70.000,00 динара те су оптужени обавезани да оштећеном тај износ плате у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је оштећени ЂЂ из ... са имовинскоправним захтевом упућен на парницу.

На основу одредбе члана 264 у вези члана 261 и члана 262 ЗКП, оптужени су обавезани да плате трошкове кривичног поступка чији износ ће бити утврђен посебним решењем у смислу одредбе члана 262 став 2 ЗКП.

Против наведене пресуде, жалбе су благовремено изјавили :

- **бранилац оптуженог АА, адвокат Дивнић Слободан**, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде закона на штету оптуженог, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење,

- **бранилац оптуженог ББ, адвокат Аћимовић Славко**, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се жалба усвоји и пресуда преиначи на тај начин што ће се оптуженом ББ изрећи условна осуда са утврђеном казном затвора у трајању од 10 месеци и роком проверавања од 2 године или пак на тај начин што ће се одредити да оптужени казну затвора у трајању од 10 месеци издржава у просторијама у којима станује у ..., уз примену електронског надзора, и

- **бранилац оптуженог ВВ, адвокат Јутић Драгана**, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и одлуке о кривичној санкцији и имовинскоправном захтеву, са предлогом да се пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или пак пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе.

Одговора на жалбе није било.

Апелациони јавни тужилац у Новом Саду је у поднеску Ктж-368/17 од 16.03.2017. године предложио да се одбију као неосноване жалбе бранилаца оптужених, те да се побијана пресуда потврди.

Апелациони суд у Новом Саду је у седници већа размотрио списе предмета, испитао побијану пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалбама, у складу са одредбом члана 451 став 1 ЗКП и по службеној дужности у смислу одредбе члана 451 став 2 ЗКП у односу на оптуженог АА, уједно приликом одлучивања у смислу одредбе члана 604 ЗКП-а испитао законитост предузетих процесних радњи по ЗКП-у који је важио у време предузимања процесних радњи од стране првостепеног суда, као и предлог Апелационог јавног тужиоца у Новом Саду, па је, по оцени жалбених навода и предлога, утврдио:

Жалбе бранилаца оптужених АА, ББ и ВВ су неосноване.

Апелациони суд у Новом Саду налази да је првостепени суд у доказном поступку, који је спровео без битних повреда одредаба кривичног поступка, на основу релевантних доказа за пресуђење које је оценио ваљано и сваког појединачно и у њиховој међусобној повезаности, правилно и потпуно утврдио чињенично стање, на које је правилно применио кривични закон када је у радњама оптужених АА, ББ и ВВ нашао све битне елементе продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204 став 1 тачка 1 у вези члана 33 и члана 61 КЗ у објективном смислу, као и у субјективном смислу у погледу кривице у односу на оптужене како је то предвиђено чланом 22 КЗ-а, након чега их је и огласио кривима за наведено кривично дело и за такве своје правне закључке дао ваљане разлоге у образложењу побијане пресуде које прихвата и овај суд и на исте упућује.

Неосновано се, по оцени овог суда, жалбом браниоца оптуженог ВВ побија првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка, кроз истицање да је изрека пресуде неразумљива, противречна сама себи и разлозима пресуде, обзиром да првостепени суд у изреци пресуде поистовећује намеру оптуженог да себи прибави противправну имовинску корист са умишљајем, односно елементом свести забрањености дела, да пресуда нема разлоге а да су разлози о одлучним чињеницама потпуно нејасни и у знатној мери противречни, као и да у чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између оног што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и записника датим у поступку и самих тих исправа и записника. Насупрот оваквим жалбеним наводима, овај суд оцењује да је изрека побијане пресуде разумљива, обзиром да је у истој јасно описана намера оптуженог да себи прибави противправну имовинску корист и у чему се иста састојала, као и да је исти поступао са директним умишљајем, свестан забрањености свог дела, те да су у првостепеној пресуди наведени сви разлози о одлучним чињеницама, који су дати јасно и без икаквих противречности, те да о чињеницама које су предмет доказивања не постоји противречности између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини записника о исказима датим у поступку и самих записника.

Сви наводи жалбе браниоца оптуженог АА се, по оцени овог суда, у суштини свде на оспоравање првостепене пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, уз истицање да се цео поступак заснива искључиво на исказу оптуженог АА који је дао у ПС у Параћину, односно на основу признања оптуженог датог том приликом, а да је оптужени такво признање објаснио под којим и каквим условима је до њега дошло, те да је то признање доведено у сумњу јер је постојала неправилност у раду полицијских службеника и да је такво признање мањкаво и не може бити основ за вођење предметног кривичног поступка а да при том ниједан други ни материјални доказ нити испитани сведок потврђују да је оптужени на било који начин учествовао у извршењу предметног кривичног дела, обзиром да никаквих других материјалних доказа нема, да нема ДНК трагова и слично, те да нема доказа да је оптужени извршио предметно кривично дело.

Такође, сви жалбени разлози браниоца оптуженог ВВ се, по оцени овог суда, у суштини свде на оспоравање правилности и потпуности утврђеног чињеничног стања у првостепеној пресуди, без навођења нових чињеница или околности које првостепени суд већ није ценио, те указивање да првостепени суд није на довољно поуздан начин утврдио да је оптужени извршио предметно кривично дело и да осим исказа оптуженог АА односно његовог признања не постоји ниједан конкретан доказ који потврђује да је оптужени ВВ извршио предметно кривично дело.

Насупрот оваквим жалбеним наводима бранилаца оптужених АА и ВВ, овај суд оцењује да је првостепени суд у побијаној пресуди, у смислу одредбе члана 419 став 2 ЗКП, на основу правилне и потпуне оцене свих изведених доказа потпуно и правилно утврдио све битне чињенице од значаја за правилно пресуђење ове ствари, те извео закључак о извесности постојања тих чињеница, а у вези својих чињеничних закључака навео јасне и исцрпне разлоге, као и разлоге којима се руководио при утврђивању да су оптужени АА и ВВ извршили продужено кривично дело тешке крађе у саизвршилаштву из члана 204 став 1 тачка 1 у вези члана 33 и члана 61 КЗ, у складу са одредбом члана 428 став 8 ЗКП.

Наиме, одлучне чињенице у погледу извршења предметног кривичног дела од стране оптужених АА, ББ и ВВ, првостепени суд је несумњиво утврдио на основу одбране оптуженог АА дате пред радницима ПС Параћин у присуству браниоца, у којој одбрани је оптужени признао извршење предметних кривичних дела, детаљној описујући када и како су обијали предметне камионе, шта је чији задатак био и шта су критичним приликама одузели, признајући све три тачке оптужбе. Насупрот жалбеним наводима одбране, тако дату одбрану оптуженог АА првостепени суд је, и по оцени овог суда, основано прихватио као веродостојну и истиниту, обзиром да је иста у сагласности и са прихваћеним деловима одбрана оптужених ББ и ВВ а са којима је оптужени АА у кумовским и добрим односима, те је правилан закључак првостепеног суда да оптужени АА није имао ниједан разлог да их лажно оптужи не само у време када је износио одбрану у полицији и пред истражним судијом када они нису ни били лишени слободе, него ни касније током главног претреса, а имајући у виду да је оптужени АА самоиницијативно указао на оптужене ББ и ВВ у тренутку када они нису били лишени слободе нити поименично предмет интересовања полиције, те и по оцени овог суда, оптужени АА није имао ниједан разлог да наведе било кога као саучесника, посебно не лица са којима је, како је већ речено, у добрим па чак и кумовским односима, тим пре имајући у виду да је оптужени АА приликом саслушања пред ПС Параћин указао на још нека друга лица као учиниоце крађа на другим путним правцима, која лица су касније идентификована као учиниоци тих кривичних дела, из чега јасно произилази да је исти јако добро упућен у дешавања о којима је говорио и да је био учесник кривичних дела за која се и терети. Такође, такву своју одбрану у којој је признао извршење предметних кривичних дела, оптужени АА је поновио и пред истражним судијом у Параћину и на главном претресу одржаном 20.09.2016. године, а иста је, супротно жалбеним наводима одбране, у сагласности и са осталим изведеним и прихваћеним доказима - записником о претресању његове куће и потврдом о привремено одузетим предметима – мобилним телефонима који су власништво оштећеног ПГ, као и фотодокументацијом која је сачињена од стране полицијских службеника ПС у Параћину.

Касније измењену одбрану оптуженог АА у којој негира извршење предметног кривичног дела и између осталог наводи да су га приликом саслушања у ПС у Параћину полицијски службеник и бранилац наговарали да призна извршење кривичних дела и уз обећање да ће га одмах пустити, те да им је он рекао да напишу шта год хоће у записник и да ће га он потписати да би га пустили, као и да су га у полицији тукли, што се сада посебно потенцира у жалби браниоца оптуженог АА, првостепени суд је свестрано проверавао извођењем доказа и основано није прихватио као веродостојну имајући у виду садржину осталих доказа изведених пред првостепеним судом, а пре свега садржину његове одбране дате у ПС Параћин, исказа испитаних сведока ЕЕ и ЖЖ, као и извештаја КПЗ у Сремској Митровици.

Наиме, управо из исказа ЕЕ – полицијског службеника који је саслушао оптуженог АА у ПС Параћин у присуству браниоца, између осталог јасно произилази да према оптуженом није применио силу, претњу, обећање или друго недозвољено средство, да нема сазнања да је било ко други од његових колега тако нешто урадио према оптуженом и да је истом пре саслушања омогућен краћи поверљиви разговор са браниоцем, док из исказа испитаног сведока ЖЖ који је био у својству постављеног односно изабраног браниоца оптуженог, јасно произилази да је он потписао записник о саслушању оптуженог АА и у ПС Параћин и пред истражним судијом Општинског суда у Параћину, да се не сећа конкретно тих саслушања али да обзиром на своје дугогодишње искуство као адвоката, да никада ниједног осумњиченог којег је бранио није наговарао да призна извршење кривичног дела и да нико никада ниједног осумњиченог које је бранио, у његовом присуству, није наговарао да призна извршење кривичног дела уз обећање да ће бити пуштен на слободу или да га је у његовом присуству тукао, те је и по оцени овог суда, основан закључак првостепеног суда да ни бранилац оптуженог нити полицијски службеници у његовом присуству, нису наговарали оптуженог да призна извршење кривичног дела, нити су га том приликом тукли. У прилог наведеном говори и извештај КПЗ Сремска Митровица од 14.10.2016. године из ког извештаја јасно произилази да приликом прегледа оптуженог АА од старне лекара КПЗ Сремска Митровица, када је био у притвору почев од 08.06.2007. године није констатовано постојање било каквих видљивих повреда по телу, него да је једино констатовано постојање кожног обољења на шакама и стопалима. Такође, треба имати у виду и чињеницу да оптужени АА није био учесник предметних кривичних дела како наводи у каснијој измењеној одбрани, исти, и по оцени овог суда, не би могао тако садржајно и са доста детаља да опише места на којима су се предметне крађе десиле, обзиром да оптужени не наводи да му је ико сугерисао тако нешто а тврди да су полицијски службеници написали шта су хтели и да је он то само потписао, што је и за овај суд неприхватљиво, тим пре имајући у виду, како је напред и наведено, полицијски службеници не би знали за лица која је он у свом исказу спомињао и то оптужене ББ и ВВ па и друга лица које је полиција након тога идентификовала као извршиоце крађа.

Имајући у виду наведено, основано првостепени суд није прихватио делове одбрана оптужених ББ и ВВ у којима негирају извршење предметног кривичног дела, обзиром да су исти, и по оцени овог суда у супротности са прихваћеном и напред наведеном одбраном оптуженог АА а која одбрана односно признање оптуженог АА је поткрепљено и исказом испитаног сведока ББ, који је јасно у свом исказу навео да је видео тројицу мушкараца, те је правилан закључак првостепеног суда да оптужени АА није имао било каквог разлога да лажно терети оптужене ББ и ВВ, јер је евидентно да су кумови и да нису у завади.

Како се у жалбама бранилаца оптужених АА и ВВ не указује на постојање неке чињенице, околности или пак доказа који нису били цењени од стране првостепеног суда и који би доводили у сумњу правилност таквог закључивања, већ се само износи сопствена оцена истих чињеница и околности које је првостепени суд имао у виду, а које је и по налажењу овог суда правилно оценио и за своје закључке дао јасне, логичне и у свему прихватљиве разлоге, то супротно наводима истакнутим у жалбама, овај суд оцењује да је првостепени суд извео све потребне и расположиве доказе, те њиховом правилном оценом, како појединачно тако и у склопу са осталим изведеним доказима, нарочито ценећи противречне доказе, потпуно и правилно утврдио чињенично стање, те су супротни жалбени наводи одбране којима се побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, без значаја на другачији исход овог кривичног поступка.

Према томе, првостепени суд је правилно утврдио како чињенице које се односе на објективна обележја, тако и чињенице које се тичу психичког односа оптужених АА и ВВ према извршеном делу као и свест о забрањености предузете радње, те је правилно применио кривични закон када је оптужене АА и ВВ огласио кривима због продуженог кривичног дела тешке крађе у саизвршилаштву из члана 204 став 1 тачка 1 у вези члана 33 и члана 61 КЗ, па се супротни наводи жалби показују неоснованим.

Из тих разлога су и жалбе бранилаца оптужених АА и ВВ због повреде кривичног закона од стране овог суда оцењене као неосноване, као и жалбени предлог браниоца оптуженог ВВ за преиначење побијане пресуде и ослобађање оптуженог од оптужбе.

Неосновано се, по оцени овог суда, жалбама бранилаца оптужених ББ и ВВ побија првостепена пресуда због одлуке о кривичним санкцијама, уз истицање у жалби браниоца оптуженог ББ да је првостепени суд могао оптуженом да изрекне условну осуду или да утврди да ће се изречена казна затвора извршити уз примену електронског надзора, а обзиром на све утврђене олакшавајуће околности на страни оптуженог, док се у жалби браниоца оптуженог ВВ истиче да је изречена казна затвора оптуженом неоснована и неодржива.

Наиме, првостепени суд је, приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције за оптужене ББ и ВВ, по оцени овог суда, правилно утврдио све околности од значаја за одмеравање казне предвиђене одредбом члана 54 КЗ, које утичу да казна буде мања или већа (олакшавајуће и отежавајуће околности), те је, од олакшавајућих околности на страни оптуженог ББ ценио чињеницу да је исти породичан човек, ожењен и отац троје малолетне деце, да у време извршења предметног кривичног дела није био осуђиван као и да је од извршења предметног кривичног дела протекло дуг временски период од скоро 10 година, док је од отежавајућих околности на страни оптуженог ценио да је извршио продужено кривично дело односно да је радњу извршења кривичног дела предузео три пута, те је применом одредаба чланова 56 и 57 КЗ оцењујући да утврђене олакшавајуће околности на страни оптуженог имају карактер нарочито олакшавајућих околности које дозвољавају изрицање казне испод законом предвиђеног минимума, оптуженог осудио казну затвора у трајању од 10 месеци, у коју казну му је урачунао време проведено у притвору како је то напред наведено, док је на страни оптуженог ВВ од олакшавајућих околности ценио да је исти породичан човек, да живи и ванбрачној заједници и да је отац двоје деце, док је од отежавајућих околности на страни оптуженог ценио чињеницу да је исти до сада осуђиван због истоврсног кривичног дела, као и чињеницу да је радњу извршења предметног кривичног дела предузео три пута, па је оптуженог ВВ осудио на казну затвора у трајању од 1 године, у коју казну му је урачунао време проведено у притвору како је то напред наведено. И по оцени овог суда, управо имајући у виду све наведено, односно отежавајуће околности на страни оптужених ББ и ВВ – ранију осуђиваност оптуженог ВВ због истоврсног кривичног дела, као и чињенице да је у питању продужено кривично дело и број предузетих кривичноправних радњи и поступање у саизвршилаштву, што све указује на већу објективну тежину кривичног дела и већи степен кривице оптужених, по оцени овог суда, у конкретном случају блажим казнама у односу на оптужене ББ и ВВ се не би могла постићи сврха кажњавања, већ су, напротив овако одмерене казне затвора сразмерне, како тежини извршеног кривичног дела, тако и степену кривице оптужених, као и свим оним околностима које је првостепени суд ценио приликом одмеравања казни, а са којима ће се у потпуности моћи остварити, како општа сврха кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ, тако и посебна сврха кажњавања из члана 42 КЗ, па се наводи жалби бранилаца оптужених ББ

и ВВ показују неоснованим а изречене казне затвора адекватним кривичним санкцијама, тим пре имајући у виду да се оптуженом ББ суди у одсуству, да исти тренутно борави у иностранству и да му је адреса боравишта непозната, па се жалбени предлог браниоца оптуженог ББ да се одреди да оптужени казну затвора у трајању од 10 месеци издржава у просторијама у којима станује у ..., уз примену електронског надзора, сматра неоснованим.

Испитујући по службеној дужности првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији у односу на оптуженог АА, у смислу одредбе члана 451 став 2 тачка 1 ЗКП, а поводом жалбе браниоца оптуженог АА због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, овај суд оцењује да је првостепени суд, у складу са правилно утврђеним и довољно цењеним олакшавајућим околностима на страни оптуженог – да је породичан човек, ожењен и отац троје деце од којих је једно малолетно, да је слабијег материјалног стања, да је од извршења предметног кривичног дела протекао дуг временски период од скоро 10 година, као и што је признао извршење предметног кривичног дела и значајно допринео утврђивању истине у предметном поступку обзиром да је указао и на своје саучеснике, и правилно утврђеним и довољно цењеним отежавајућим околностима на страни оптуженог – да је исти раније осуђиван и да је радњу извршења предметног кривичног дела преузео три пута, основано оптуженог осудио на казну затвора у трајању од 1 године и 2 месеца, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору како је напред наведено, која казна је, по оцени овог суда, адекватна и сразмерна, како тежини извршеног кривичног дела, тако и степену кривице оптуженог, као и свим оним околностима које је првостепени суд ценио приликом одмеравања казне оптуженог, а са којом ће се у потпуности моћи остварити, како општа сврха кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ, тако и посебна сврха кажњавања из члана 42 КЗ.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог ВВ побија првостепена пресуда и у делу одлуке о имовинскоправном захтеву, уз указивање да је иста донета једино на основу исказа оштећених а што не мора нужно и да потврђује стварно стање у погледу новчаних износа које су имали у конкретном случају. По оцени овог суда, правилно је првостепени суд на основу одредбе члана 258 став 1 и став 4 ЗКП оштећеном ГГ из ... и ДД из ... досудио имовинске правне захтеве, и то оштећеном ГГ у износу од 32.471,47 динара а оштећеном ДД у износу од 70.000,00 динара и обавезао оптужене да оштећенима те износе плате у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је такође правилно оштећеног ЂЂ из ...са имовинскоправним захтевом упутио на парницу.

Из напред наведених разлога, а у складу са одредбом члана 457 ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

ЗАПИСНИЧАРКА:
Татјана Сомборски

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Драгољуб Вујасиновић с.р.